Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

ILLUSTRERADT NYASTE

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 48. Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 29 November 1857. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XI årgången.

Ett indiskt amazon-regemente.

Ett indiskt amazon-regemente.

En fransman, som nyligen besökt de under Engelsmännen skattskyldige Mahrattstaterna, berättar bland annat följande från residensstaden Hyderabad.

Då jag en dag i sällskap med öfverste Macdonald gick att bese en af de kungliga trädgårdarne, blefvo vi vid ingången dit belsade af ett led unga soldater i röd uniform, hvilka under trummors och trumpeters ljud skyldrade gevär.

Dessa soldaters ovanliga ungdom och nätta utseende väckte min uppmärksamhet; och huru stor blef icke min öfverraskning, då jag fick veta att de voro qvinnor, nemligen ett regemente amazoner, särskildt bestämdt för bevakningen af konungens harem!

Jag betraktade då med liflig nyfikenhet denna trupp af beväpnade qvinnor. De buro röda galonerade tschakoter med grön plym, nedom hvilka de i nacken hoprullade vackra svarta hårflätorna voro synliga, deras hy var gulaktig, och deras något breda ansigten antydde deras mingoliska härkomst. Den smärta växten kunde tydligen ses under deras uniformer af rödt kläde; och öfver bröstet korsade sig deras utrednings-persedlar. Benkläderna voro gröna, och på de nakna fötterna buro de broderade tofflor med uppåtböjda spetsar, hvilka skodon de dock icke begagnade inomhus. Gevär med bajonetter hvilade på deras axlar.

De enda tecknen, hvarpå man kunde igenkänna deras kön, voro deras flätade hår och något framstående bröst; hade ej dessa funnits, skulle man ha tagit dem för helt unga karlar.

Jag bad konungens premierminister om tillåtelse att få afteckna dem, och han var då nog artig att låta en afdelning af vid pass tjuge personer komma in på en af de talrika borggårdarne i hans ödsliga palats; och der utförde de genast några manövrer vid ljudet af sin krigsmusik, hvarefter jag i största hast gjorde en skizz deröfver..

Försöket att få skeppet Leviathan i London, af stapeln.

(Ur "L'Illustration".)

Minnet af denna förvånande skeppsbyggnad, den största och djerfvaste, som ett sjöfartidkande folks snille någonsin vågat företaga, förtjenar att bevaras såsom ett lysande bevis på den ihärdighet, hvilken utmärker den engelska nationen och leder densamma till aflägsna eröfringar. Denna flytande machins jettelika proportioner göra dessutom ifrågavarande arbete, hvars utförande varit förenadt med betydliga svårigheter, till det märkvärdigaste minnesmärke af sjöarkitekturens framsteg.

Leviathan är byggd för "Eastern Steamnavigation company's" räkning efter mr Scott Russells ritning samt under ledning af Ingeniör Brunel, hvars far har byggt Tunneln under Temsen. Den påbegyntes d. 1:ste Maj 1854, och arbetet har bedrifvits med sådan omsorg, att man under dess fortgång endast varit utsatt för en eller två olyckshändelser, tillfölje af arbetarnes oförsigtighet.

Fartygets skrof är helt och hållet af jern. Dess hela längd är (210 meter); medelbredden omkring (32 meter). Hvarje särskild del af skrofvet är i proportion derefter noga afpassad för sitt behöriga ställe. Skrofvet innehåller 10,000 jernplåtar; plåtarnes hela antal är 30,000, hvilka blifvit fästade med 3 millioner naglar.

Skeppets verkliga tyngd, machiner, m. m. inberäknade, utgör 12,375 tons; det framdrifves medelst ångkraft, och har både skofvelhjul och propeller; hvilka tillsammans utgöra 2,600 hästkrafter. Skofvelhjulens diameter är 18 meter; propellerns 7 meter.

Det inre är deladt i 10 afdelningar hvardera om 18 meter. Tvenne skiljoväggar af jern bilda en s. k. slaggång 9 meter bred, längs efter hela fartyget. Leviathan skall inredas för 4000 passagerare: 800 af första klassen, 2000 af andra, samt 1200 af tredje, utom 400 mans besättning, hvaraf en tredjedel för machinernas skötande, en tredjedel för provianteringen och passagerarnes räkning samt en tredjedel sjömän. Det skall kunna, vid behof, transportera 10,000 man krigsfolk. Uppmätt till 18,000 tons, har detsamma 22,500 tons drägtighet; och är alltså två gånger drägtigare än hela engelska marinen under Henrik 8:s tid. Hastigheten är beräknad till 16 knop i timmen.

Utom ångapparaterna erhåller Leviathan sex master af jern, utom mesanmasten, der kompassen kommer att placeras 7 meter öfver däcket, för att isolera densamma från jernmassan, som möjligtvis kunde föranleda en missvisning. Masterna komma att bära sextusen qvadratmeter segelmasa. Vigten af ankarne, tio till antalet, blir, med kettingarne, 65 tons.

Skeppet skall upplysas af gas, som dagligen ombord beredes, äfvensom af elektriska ljus; så att det kan, om natten gå med tända lanternor. Kaptenens kajuta är på däck, i medelpunkten af detta vidsträcktarike, och då kommando-orden, medelst rösten, ej skulle kunna hinna till skeppets alla delar, har man medelst dag- och natt-signaler sörjt för ordernas hastiga uppfattning. Genom en elektrisk telegraf kommunicerar befälhafvaren sig med machinisterna och påskyndar dessutom derigenom den öfriga maktpåliggande tjenstgöringen ombord.

Sådan är denne vidunderlige koloss, hvars minsta detaljer hafva utomordentliga proportioner.

Man kan lätt begripa att en så ofantlig massas bringande i sjön skulle erbjuda svårigheter och erfordra egna åtgärder. Det var omöjligt att dervid på vanligt sätt förfara, ty möjligt vore att detsamma, genom sin impulsionskraft, då skulle, till en del åtminstone, stranda på den motsatta flodstranden. Man måste alltså låta det gå af stapeln på tvären. Tvenne lutande, fasta planer hafva derföre konstuerats för och akter om far-

DE TVÅ FÄSTEQVINNORNA.

Berättelse af *N. R. Östgaard.*

eruppe bland fjellboerna tager kyrkklockan på helt annat sätt del i menniskornas öden, både de glada och sorgliga, än nere på slätterna, i de tätare bebygda och så kallade mera civiliserade menniskosamfunden. Det är som om sjelfva malmen deruppe skulle vara mindre kall, likasom folkets hjertan visserligen äro mer varma för allt hvad som rörer medmenniskors ve eller väl.

Vid en brudfärd ljuder klockan, likaväl som vid en likfärd; blir en menniska borta i skogen; drunknar någon och ej kan återfinnas; uppkommer eldsvåda under natten eller dagen; hotar islossningen med någon fara — genast ringes der med alla kyrkklockorna så länge till dess man vinner hvad man önskar, eller försöken uppgifvas såsom fruktlösa.

Hufvudändamålet med denna ringning är visserligen att samla folk från alla bygdens kanter; men det torde väl också till någon del ligga en i sig sjelf vacker vidskepelse till grund för denna sed, i det man hoppas på en bättre utgång, när sålunda genom klockans mäktiga tunga hela menighetens böner, likasom förenade, synas uppstiga mot himlen.

Gamla Mari Nylænde hade, utmattad af dagens mödor och till hälften sjuk af ångest och bekymmer, gått in i »Kåfven«, der hon hade lagt sig på sängen. Då sorgebudet anlände till gården, uppstod der, som man väl kan tänka sig, en stor klagan och förvirring. Men alla skyggade tillbaka för att gå in till Mari och meddela henne underrättelsen; ty man fruktade för den verkan, det oväntade slaget skulle utöfva på hennes häftiga lynne.

Medan gårdens folk och grannarne ännu hviskande rådslogo om, huru man på bästa sätt skulle förbereda henne till att höra sanningen i hela dess fruktansvärda vidd hördes plötsligen den olyckbådande kyrkklockan ljuda uppifrån tornet. Men vid dess första slag kom Mari instörtande i stugan med det klagande utropet: »Åh, Gud hjelpe och tröste mig, så har det nu skett!« — Hon var redan förberedd.

I åtta hela dagar hördes denna klockans sorgliga klang vidtikring bygden, och under hela denna tid hvimlade elfven af båtar med folk, som ifrigt sökte efter de föroly·kade; men då floden var så hög och den sträcka, man hade att genomsöka, så lång, voro deras bemödanden länge fruktlösa. Först på tredje dagen fann man, straxt nedanför Tönnäset, Berets tunga jernbeslagna kista och sedan ett stycke längre ned Beret sjelf och Per med armarne hårdt slutna om hvarandras lif; ja Per hade tillochmed fått sin handled under flickans förklädsband.

Folket i bygden ville deraf antaga, att båten kantrat

tyget, hvarje plan är något mer än 90 meter lång och 36 meter bred. Dessa uppbäras af i sju rader placerade brokar med konterforter af solida plankor. Ett cementlager bildar en bädd, hvarpå man uppställt mycket starka, med hvarandra väl sammanbundna träbjelkar. Det är på denna dubbla plan, som fartyget skulle utlöpa.

Tisdagen d. 3 November lät mr Brunel tillkännagifva att intet hinder mötte för utlöpandet. En betydlig mängd nyfikna personer strömmade då till Millwall. Alla lediga, öppna platser, som gränsa intill skeppshvarfvet, blefvo upptagna; estrader blefvo hastigt uppförda på käerna och hustaken. Bland åskådarne befunno sig mr Braidwood, Grefven af Paris, hertigen af Aumale, Bayerske ministern och flera andra höga främlingar; amiralitetslorderna, Biskopen af Nya Skottland, Lordmayorn och de civila auktoriteterna; M.M. Wyld, Ralt, W. William, parlaments-ledamöter, de siamesiske ambassadörerna och andra medlemmar af den diplomatiska kåren.

Klockan 11 upphörde arbetena och döpelseceremonien begynte.

Den med vin fyllda buteljen, smyckad med blomsterguirlander, frambars först, och miss Hope, dotter af kompaniets president, gaf skeppet, med vanliga ceremonier, namn af "Den store Leviathan."

Straxt efter namnets uttalande hissades signalflaggan, till tecken att skeppet skulle gå af stapeln. Alla machinerna voro snart i gång och kolossen begynte röra på sig, under mängdens rop, då den plötsligen stannade, och ett rykte utbredde sig att en hastig olyckshändelse inträffat. Detta rykte var, ty värr, alltför sannt. Vi nämnde att en af de förnämsta svårigheterna vid detta arbete var att moderera fartygets impulsionskraft på de lutande planerna. Oaktadt alla försigtighetsmått voro likväl icke alla trossarne lika spända och man kunde ej få skeppets ändar i en lika riktning. Man gaf order att forcera manövrerna, men spänningen af en del tågvirke var så stark att fem eller sex personer, som höllo i häfstängerna, dervid slungades i luften och svårt sårades, när de nedföllo.

Man skred emellertid åter till verket; men olyckshändelsen hade synbarligen nedstämt arbetarne, hvilka för öfrigt tycktes misströsta om en lycklig utgång. Det syntes omöjligt att få fartyget att avancera och man beslöt derföre att inställa arbetet.

Leviathan hade framskridit på stapelbädden 1,70 meter akterut samt 1,23 förut. Detta resultat har bekräftat fördelarne af den följda planen, under förutsättning af krafternas tillökning.

Nödvändigheten att kombinera alla dessa mekanikens hjelpmedel med ett starkt tidvatten, gör ett nytt försök omöjligt förrän i början af nästa månad. Det svåra företagets lyckliga utgång betviflas dock högligen af en och annan. För vår del dela vi dock icke helt och hållet dessa farhågor. Hos engelska nationen ligger en viss verksamhetsdrift, som gör att den kan reda sig i de svåraste fall, och det är på denna sällsynta egenskap vi tryggt kunna lita, i och för lösningen af en uppgift, som till en så hög grad eggar dess nationalstolthet.

Lund och Malmö.

Reseanteckningar af . x . . . . n.

(Forts. fr. N:o 47.)

Må man ej anse det för ett alltför djerft tankesprång, då berättaren nu från det inre af en kyrka förer läsaren direkte in i en tidningsredaktörs bostad — jag menar till den bekante magister *Bernhard Cronholm*, Snällpostens utgifvare. Herr Cronholm har i egenskap af journalist slutit sig så nära intill vår statskyrka, att han lämpligen må kunna nämnas, när och hvar något kyrkligt förekommer.

Då jag här omtalar att jag hos nämnde litteratör aflade ett besök, får jag dock förut högtidligen reservera mig mot den misstanken, att jag sjelf i minsta mån skulle vara en statskyrkans vän; — för att besöka herr Cronholm kan det gifvas många andra anledningar.

Då jag på förhand visste att jag här hade framför mig en man, som med flygande fanor och klingande spel troget följt reaktionen i alla dess extravaganser, — alltifrån koleraspärningarnes ända till allenastyrelsens och prestadömets förfäktande; — då jag visste detta, och således väl kunnat föreställa mig att i Herr

---

i den starka fors, som uppstår genom Tönnåns förening med Glommen, och att Per i detsamma hade fattat uti Beret, för att rädda henne.

Hos somliga uppstod väl äfven en annan tanke, som man dock ej tordes yttra högt, att nemligen de två olyckliga älskande redan på förhand varit ense om det förtviflade beslutet, att söka döden tillsammans, eftersom de i lifvet ej kunnat blifva förenade. Men hvarje antydning om något sådant blef med ovilja tillbakavisad, icke blott af familjen, utan af nästan alla i bygden.

En dag senare fann man liket efter Hans, som strömmen hade fört ända ned till Faaset. Men Goro blef icke återfunnen, oaktadt undersökningen, som förut blif vit nämndt, fortgick i åtta dagar med användandet af alla de medel, man kände. Det hjelpte icke en gång att de togo tuppar med på båten, oaktadt dessa, bland andra märkvärdiga och kända egenskaper, äfven skola ega den, att gala när de komma till den plats, der död menniska ligger.

Innan elfven föll tillbaka till sitt vanliga vattenstånd, var sommarstugan på Nylænde åter en dag uppfylld af högtidsklädda män och qvinnor. På tvenne pallar nederst i stugan stod kistan, betäckt med det röda och hvita bårtäcket och två ljus i den svarte tvåarmade ljusstaken på locket.

Föremålet för det hviskande samtalet, som då och då afbröts af höga snyftningar från qvinnornas flock, var naturligtvis den olyckliga tilldragelse, som i dag fört dem tillsamman.

Nu insåg man grannt hvarföre Baret på sin trolofningsdag varit så »bortkommen« och bedröfvad. Hon hade kännt på sig att hon var »feg«; hon hade helt säkert sett ett »förebud« om döden.

Och då de nu kommo med hammare och spikar, och de sorgliga slagen ljödo, hvilka likasom utgöra den sista skilsmässan mellan döden och lifvet, och man dervid uppstämde den vanliga psalmen, då fanns der väl icke ett enda torrt öga i hela församlingen.

När jag som liten pojke hörde denna historia förtäljas, blef det mig högst maktpåliggande att uppsöka det ställe på kyrkogården, der de tre återfunna personerna lågo begrafna. Det skulle vara vester om kyrkan, menade man.

Jag letade då ifrigt bland grafvarne och sökte uttyda de talrika inskrifterna på de till grafmärken uppresta skifferstenarne.

Slutligen fann jag verkligen till min stora glädje en nedtrampad graf med en nästan ikullfallen sten, på hvilken bokstäfverna B. E. D. N. stodo inristade, och tätt derbredvid en annan graf, der stenen visserligen hade gått itu, men likväl ej värre, än att man tydligen kunde läsa ett P. som förste bokstafven i namnet.

Triumferande visade jag min morfar detta mitt antiqvariska fynd, och denne fann det ganska rimligt, att detta kunde vara Berets och Pers grafvar.

Slut.

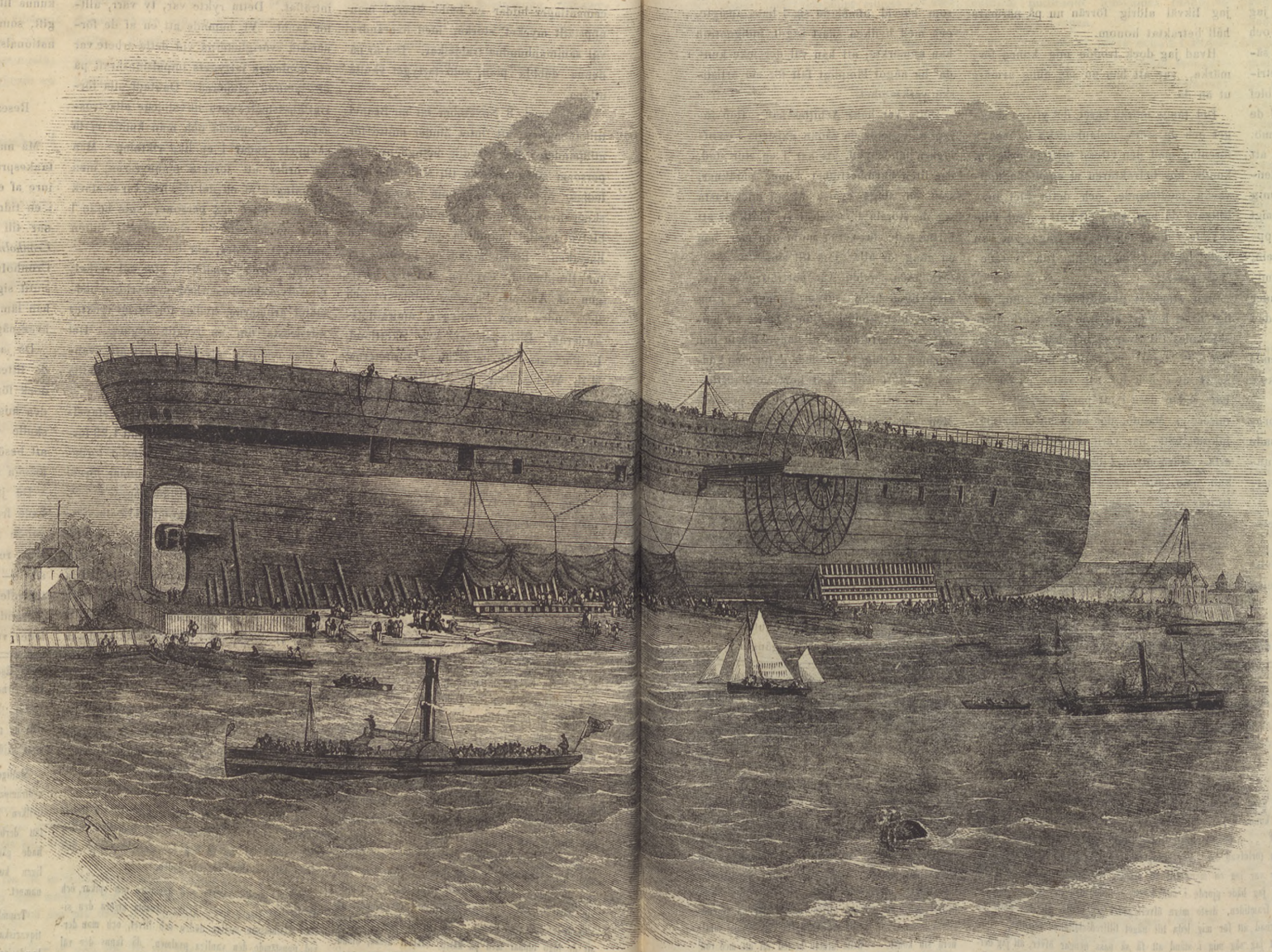

Förberedelser till Leviathan[illegible]rande af stapeln, i London.

Cronholm få se något à la Printzenskjöld-Radetzky — så kan jag icke förneka, att jag blef högst angenämt öfverraskad af att i honom träffa en lika human som intelligent man. Kom så härtill, att jag redan sedan många år tillbaka kännt och värderat denne Bernhard Cronholm såsom lycklig författare inom det belletristiska området, — och mitt besök blef genom allt detta sammanlagdt en af de angenämaste hågkomsterna från Malmö.

Skada blott att jag ej kan undgå att med blandade känslor påminna mig denne man, då det ju alltid måste rinna mig i hågen, att han, som nu så underdånigt kysser envåldsthronens nedersta trappsteg och som, vid sidan af Eberstein, ställer sig i spetsen för en "ecclesia militans" — att han, säger jag, under det märkvärdiga året 1848 lustvandrade i barrikadernas skugga!

Bernhard Cronholm var ej den enda ryktbara personlighet, jag i Malmö kom att göra bekantskap med.

Bäst jag en dag med en glad vän promenerade på en af stadens gator, visade mig denne en liten man med portfölj under armen, som med snabba steg närmade sig oss.

— Se der har du porträttritarn Pettersson! — sade min vän.

— Porträttritarn, som blef landsförvist för sin tidningsartikel om Kristi himmelsfärd?

— Ja, just han!

Några ögonblick derefter hade vi mannen alldeles bredvid oss, och min följeslagare bad honom stanna.

Ehuru jag för flera år sedan i Stockholm sett detta statskyrkans offer, hade jag likväl aldrig förrän nu på närmare håll betraktat honom.

Hvad jag dock trodde mig kunna förmärka, var att han nu såg ännu armare ut än då.

Det långa mörka håret, det yfviga skägget och de stora melankoliska ögonen, i förening med den ytterst torftiga drägten, kunde hos betraktaren ej annat än uppväcka medlidande, och detta blef ännu lifligare då han, efter ett kort samtal, ville skynda vidare och på vår fråga, om han hade brådt, i missmodig ton svarade: "jag fryser!"

Den stackars porträttritaren, som, enligt hvad bekant är, från Danmark återskickades till Sverige och här till en början blef insatt på Malmö fästning, men snart åter fick lof att vistas på fri fot, har sedan dess i ett par år lefvat i stor misère i Malmö, der hans hufvudsakliga inkomstkälla har varit porträttering i blyerts. Huru mycket detta kunnat rendera, kan man lätt uträkna då, mannens porträtter visst icke äro några mästerstycken och hvarje sådant blott kostar en riksdaler riksmynt.

— Under de samtal, jag sedermera hade med den lika bottenärlige som fattige tecknaren, framställde jag en gång den frågan, om han icke, medan han ännu hade några krafter i behåll, gjorde klokast i att begifva sig hem till sin födelseort, der han väl för ålderdomen borde kunna påräkna något understöd. Men jag glömmer aldrig den stora förvåning, som härvid afmålade sig i hans ansigte, och med hvilken snart sagdt indignation han anmärkte, att han väl der icke kunde ha något lämpligt fält för sin artistiska verksamhet.

Detta var hans Achilles-häl. Han föredrog framför en sådan existens i en aflägsen landsbygd, att här i en stor stad, der liten barmhertighet kunde påräknas, som en slags cynisk filosof underkasta sig de största försakelser — blott för att fortfarande få verka inom den sfer, han en gång för alla gjort till sin.

Sålunda bodde vår porträttritare nu, visserligen icke, såsom Diogenes, i en tunna, men ändå ingalunda bättre än denne; ty större delen af dagen måste han springa ikring på stadens gator, och kunde då blott under helt korta mellanstunder få sitta under tak med sin portfölj. Men när qvällen kom, hade han ingen annan plats, der han kunde få hvila sitt trötta hufvud, än om sommaren på en mudderpråm, och om vintern på en ångpanna i stadens gasinrättning.

(Forts.)

Blandade Ämnen.

Berömda echo'n. Ett af de berömdaste echo'n finnes vid Zittau i Tyskland, der ljudet af en afskjuten pistol tydligt upprepas åtta à tio gånger.

Minnesblad ur en fattig Konstnärs lefnad.

(Tecknade af honom sjelf.)

Af Cep.

I.

Delirium tremens.

Jag hade föresatt mig att göra en tour till Götheborg, för att sondera, om jag kanske i en så stor stad skulle kunna hoppas att bereda mig större verkningskrets för min konst, än i den lilla staden F... i Norge, hvarest jag bodde och der mecenaternas antal lätt var räknadt. Redan i flera år hade jag varit förlöfvad karl, utan utsigt till en efterlängtad äktenskaplig förening med min utvalda. Med allt mitt lättsinne var jag en myra till att arbeta, när lättsinnets paroxysm var öfver; men ju mera jag insåg huru liten framgång jag både gjorde i min konst — om den ens kunde kallas så den tiden —, som i samlande af medel för framtiden, desto mera öfvertygades jag äfven, att den plats på hvilken jag då befann mig, omöjligt skulle vara egnad att för mig leda till något tillfredsställande resultat.

Men dagar, veckor, månader förflöto, utan att jag såg mig i stånd att få så pass pengar öfver, att jag dermed kunde bestrida den tillärnade resans kostnader. Alltid var något i vägen, som hindrade dess utförande. Än voro stöflorna i olag, och innan de blefvo reparerade, var den samlade reskassan all; än kom ett litet arbete, som borde fullbordas innan resan kunde anträdas; i korthet sagdt, än var det ett, än ett annat, som förorsakade uppskof. Emellertid spelade dock jemt och samt denna resa för min fantasi, och jag insåg slutligen, att den blifvit för mig en gordisk knut, som med våld måste afhuggas

Plötsligen, utan att ega en enda skilling, beslöt jag mig en lördag mot slutet af Januari att följande dagen resa. Jag hade nemligen varit ute och gifvit några timmars lektion, då jag hemkommen fann en beställning på ett litet arbete på något öfver en Specie eller ungefär 5 R:dr R:gs för stadens apothekare. På denna summa byggde jag hela min plan. Det var redan långt lidet på eftermiddagen, och arbetet måste således verkställas om natten. Sedan jag fått löfte af min hyresvärd, att af honom få låna det belopp, som han andra dagen skulle få uppbära hos apothekaren för mitt arbete, skyndade jag att taga afsked af min fästmö, uttaga pass och tillsäga om skjutsen till följande morgon klockan 5. Derefter begaf jag mig hem för att taga i tu med mitt åliggande. Detta — ett extra arbete, hvaraf det i en småstad gifves många för en gryende talang, som måste arbeta bredvid, för att kunna soutenera sin konst — detta arbete bestod uti att med röd bläck liniera och med svart paginera en foliant om 200 sidor. Arbetet utfördes i ett oeldadt rum, under några och tjuge graders köld, vid skenet från ett hökaretalgljus — det påbörjades om aftonen vid niotiden, klockan 4 på morgonen var det färdigt. — Jag badade i svett, då min skjuts höll vid dörren. — En tunn kapp-

Af egendomligare art är echo't mellan Bingen och Koblenz. Detta icke blott uttalar hvarje ord sju gånger, utan — huru lågt man må tala eller sjunga — alltid högt och tydligt och, hvad som är det intressantaste af allt, ibland alldeles som om det vore i närheten, och en annan gång, som om det komme från ett aflägset fjerran, samt stundom alldeles som en eolsharpa.

Skottland har isynnerhet många vackra echo'n. I familjen Abercorns familjgraf i grefskapet Renfrew finnes det ett utomordentligt skönt och romantiskt echo. Då grafkapellets dörr är stängd, höres hvarje ljud der dåna som en åska. En enda musikton fortgår gradvis i en mängd echo'n tilldess slutligen dessa dö bort i ett mildt, förtjusande sorl. Om den verkan, ett enda instrument här åstadkommer, redan i och för sig är herrlig, så är deremot samspelet af flera sådana en riktigt himmelsk njutning, på en gång ljuft och mäktigt gripande, just så som man kunde föreställa sig sferernas musik.

I grannskapet af Woodstock i England skall ett echo fordom under dagen ha upprepat sjutton stafvelser, men tjuge sådane vid nattetid.

De flesta, som företagit någon resa inne på ölandet, ha hört berättas om örnnästet vid Mucross Abbey vid sjön Killarney's strand.

Vid denna berömda klippa finnes ett förvånansvärdt echo. Höres der ett ljud i skogen, så besvaras det genast af ett hundrafaldigt echo. Dånar der ett enda skott, så utbryter från klippa till klippa det förfärligaste dunder, som under ett ändlöst mullrande försvinner bland de fjerrbelägna bergen.

Namnkunnigt är äfven echo't i Metellas, Sullas gemåls, graf, hvilket fem gånger, och i olika tonarter, efterhärmar hvarje ton.

En engelsk resande säger sig i grannskapet af ett adligt gods, vid pass en timmas väg ifrån Milano, ha hört ett echo, hvilket upprepade knallen af ett pistolskott femtiosex gånger, oaktadt luften var töcknig och följaktligen ej synnerligen egnad till dylika försök. Först återupprepades ljudet mycket hastigt; men derefter blefvo uppehållen längre, alltefter som det försvagades.

Detta beundransvärda echo hade troligen icke blifvit beräknadt af ställets byggmästare; men det har uppkommit genom tvenne parallelt löpande murar af ovanlig längd, mellan hvilka ljudet kastas hit och dit, till dess undulationen upphör. Tonerna af ett enda musikaliskt instrument skall på detta ställe ljuda som en hel orkester.

Scen och kloster Det är ett anmärkningsvärdt tidstecken från sjuttonde århundradet, att många af Spaniens yppersta skådespelare och skådespelerskor gingo i kloster.

Sebastiano del Prado, en af Madrids skönaste män och tillika en utmärkt konstnär, blef en af de ifrigaste munkar.

Clara Camacho, en beundrad hjeltinna i Calderons "Kristliga tragedier", blef vid utförandet af en autodafé så öfverväldigad af andakt och botgöringstankar, att hon genast afsade sig verlden och dess fröjder. Hon var då tjugetvå år gammal, mycket rik, men ändå mera vacker än rik.

Den förtjusande Baltaza debuterade på scenen såsom sultaninna, då hon plötsligen gjorde en lång paus, ryckte af sig sina smycken af äkta briljanter och kastade dem ut bland åskådarne, hvarefter hon för alltid bjöd teatern farväl och antog slöjan.

Humoristiskt.

"Kan ni läsa?" — frågade en engelsk domare ett vittne.

— Nej; — svarade detta — jag har ej hunnit lära mig det. Jag har blott en enda gång i mitt lif varit i skolan; men då var det redan qväll, Vi hade der intet ljus, och dessutom hade skolmästarn blifvit sjuk och kom aldrig dit.

"Jag undanber mig i dag alla förargliga anmärkningar! — sade en gammal jungfru till sin spegel, då hon ändtligen hade hopp om att få stå brud.

"Hvar har du fått din nye hatt, Janko?"

— I ett hattmagasin!

— Hvad kostar han?

— Jag vet inte; ty det var ingen inne, som kunde säga mig det.

---

rock kastades öfver min luggslitna bonjour, en hvit plyshatt sattes på hufvudet, en liten koffert slängdes på kärran — och åstad bar det!

Det var mörkt som i en säck och ej ett snökorn på marken, som kunde gifva något återsken; men hästen visste vägen. En otäck blåst »stick i stäf» borttorkade snart svetten från min kropp och lät mig känna, att jag var temligen skralt ekiperad för en några och tjuge mils tur midt i smällkalle vintern. Emellertid hindrades min lekamen från att helt och hållet stelna genom stötarne af det skrangliga åkdonet och det knaggliga väglaget.

Jag kom till norska sidan af Svinesund, betalte skjutsen och öfverfarten till svenska sidan och — min kassa var tom.

Detta var ju helt och hållet i sin ordning: apothekaren i en norsk stad hade betalt min resa så långt den räckte i Norge; var nu turen hos en svensk (han behöfde icke just vara apothekare) att betala min resa i Sverge.

Man får ej taga meningen efter orden. Lika litet som den norske apothekaren d i r e k t betalt något för mig, lika litet var det min tanke, att någon svensk skulle göra det. Men i n d i r e k t hade jag just intet deremot, utan tvärtom laggt au derpå.

Se här min spekulation:

Utom ett par skjortor, dito strumpor och stöflor samt en svart frack, hade jag i min koffert några vittra saker (mest öfversättningar) af min egen fatabur, tryckta några år förut på eget förlag. Några plancher och musiknoter kompletterade varulagret.

Dessa saker voro nu till öfverlopps, sedan så mycket som möjligt omsatts deraf i Norge. På dessa hoppades jag kunna fortsätta min resa.

Jag stod på svenkka sidan,

»Saa fattig paa Penge som nogen i Byn,
Men riig paa Munterhed.«

Ja, ledsen var jag inte.

Väl kommen uppför backen började det redan så smått dagas.

Jag gick fram till tullhuset, som det kallas, emedan dess innehafvare »skälles« för tullinspektor (åtminstone förhöll det sig så den tiden — för en 25 eller 30 år sedan. Der stod den glade, treflige gubben redan i förstudörren, då jag närmade mig med färjmannen, som bar min koffert.

»God morgon, herr tullinspektor! hur' mår herrn? — i dag är det min själ inte månljust!«

»Nej«, svarade gubben skrattande, »men det blir väl sedan.«

Jag hade ofta som barn varit med mina föräldrar på kalas hos tullinspektorns, då han alltid var den trefligaste och toujouraste värd man kan tänka sig. När det led litet in på natten, och värd och gäster började känna verkan af förplägningen, brukade han ropa: »Nu börjar det min själ bli månljust!«

Det var alltså en för mig ganska behaglig spådom, då gubben mente på, att det blefve månljust »sedan«. Nog visste jag nu hvad klockan var slagen, om jag äu var i okunnighet om hvad tiden led.

»Stig in!« sade tullinspektorn, »det tyckes vara kändt folk som det låter?«

»Inte utan,« svarade jag, »fastän det väl är ovisst om tullinspektorn kommer ihåg mig.«

(Forts.)

Från Constantinopel.

— Men säg mig, käre vän, hvarför har ni tagit bort vapnet, som stod ofvanför porten och ställt det innanför fönstret?

— Min bäste Muselsman, det vill jag straxt förklara för dig. Vid de nu så ofta förekommande diplomatiska förhandlingarne mellan Oss och Porten måste vi oupphörligt nedtaga vapnet och dagen derpå åter fastgöra det. Derför ha vi nu gjort en litet beqvämare inrättning. Då vi härnäst afbryta förhandlingarne, låter vårt sändebud endast rullgardinen falla; men kommer man sedan öfverens, så drar han bara upp gardinen igen, och vapnet är åter synligt.

Hvar och en har sitt kors.

Åtta månaders sommar, och under hela denna tid nödgas vara ute på resor! Så börja alla statspapper att falla i värde, och slutligen blifva också våra ostron sjuka! . . . Under sådane omständigheter kan man verkligen ledsna vid att vara rik!

Der ha vi återigen en riksdaler och åtta skilling i bara kopparslantar — alldeles som om silfverpengarne vore landsförvista! . . På ett halft år har jag inte haft en enda silfversexskilling i hand . . . och hur får man inte då ränna upp och ned i trapporna, för att knoga ihop hvad man behöfver! . . . Det måtte satan gå och tigga i sådana tider!

☛ Härmed följer Romanbihanget: "Modiga Hjertan," pag. 117—124.

Nästa N:o utgifves Söndagen den 6 December.

C. Petersens Officin 1857.